

**МІЖНАРОДНИЙ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ
«ЄВРОПЕЙСЬКА МЕДИЧНА ШКОЛА»**

ЗАТВЕРДЖУЮ
Директор НІІ «ЄМШ»
К. М. Н., доцент Н.Ю. Литвінова

« 26 » _____ 2021р.

РОБОЧА ПРОГРАМА

Дисципліна: «ДЕРМАТОЛОГІЯ ТА ВЕНЕРОЛОГІЯ»

Підготовки: другого (магістерського) рівня

Галузь знань: 22 «Охорона здоров'я»

Спеціальність 222 «Медицина»

КИЇВ 2021

РОЗРОБЛЕНО ТА ВНЕСЕНО:

Навчально-науковий інститут «Європейська медична школа», кафедра клінічних дисциплін з курсами внутрішніх хвороб, хірургії, педіатрії, акушерства та гінекології.

РОЗРОБНИКИ ПРОГРАМИ:

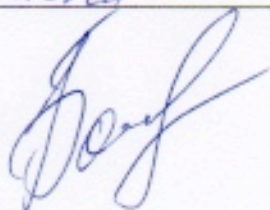
Доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри клінічних дисциплін з курсами внутрішніх хвороб, хірургії, педіатрії, акушерства та гінекології – Бабенков Г.Д.

Кандидат мед. наук, старший викладач кафедри клінічних дисциплін з курсами внутрішніх хвороб, хірургії, педіатрії, акушерства та гінекології - Нечипоренко Н.М.

Схвалено на засіданні кафедри клінічних дисциплін з курсами внутрішніх хвороб, хірургії, педіатрії, акушерства та гінекології.

Протокол № 4
Від «7» липень 2021 року

Завідувач кафедри

Бабенков Г.Д.

Затверджено на засіданні Вченої ради ННІ «Європейська медична школа»
Протокол № 1 від «26» серпень 2021 року.

1. Опис навчальної дисципліни

Найменування показників	Галузь знань, напрям підготовки, освітньо-кваліфікаційний рівень	Характеристика навчальної дисципліни	
		денна форма навчання	
Кількість кредитів 3	Галузь знань 22 «Охорона здоров'я» (шифр і назва)	Повний курс	
	Спеціальність: 222 «Медицина» (шифр і назва)		
Модулів 1	Кваліфікації освітньої «Магістр»	Рік підготовки	
Змістових модулів 2		IV	
Індивідуальне науково-дослідне завдання _____ (назва)		Семестр	
Загальна кількість годин 90		VII-й	VIII-й
Тижневих годин для денної форми навчання: аудиторних 50 самостійної роботи студента 40	Форма навчання: денна Тип дисципліни: обов'язкова	Лекції	
			10 год.
		Практичні, семінарські	
			40 год.
		Лабораторні	
			- год.
		Самостійна робота	
			40 год.
		Індивідуальні завдання:	
	6 год.		
	Вид контролю:		
		Диф.залік	

2. Мета та завдання навчальної дисципліни

2.1. Метою викладання навчальної дисципліни «Дерматологія та венерологія» є:

- визначення етіологічних та патогенетичних факторів появи й подальшого клінічного перебігу найпоширеніших шкірних і венеричних захворювань;
- методологія обстеження дерматовенерологічного пацієнта;
- призначення лабораторних та/або інструментальних обстежень;

- клініка, діагностика найпоширеніших шкірних та венеричних захворювань та їх диференційна діагностика;
- врахування психологічного стану пацієнтів з поширеним ураженням шкіри, що супроводжується свербіжем; деонтологічні аспекти та морально-етичні принципи ведення хворих зі шкірними та венеричними захворюваннями.

2.2. Основними завданнями вивчення дисципліни «Дерматологія та венерологія» є:

- набуття навичок і вмінь загального обстеження дерматовенерологічного хворого (огляд, оцінка змін шкіри, визначення проліферативних, ексудативних, порожнинних і безпорожнинних, природжених і набутих первинних та вторинних морфологічних елементів, мономорфності та поліморфності висипки, пальпація, перкусія, поскрібування, визначення дерматографізму, здійснення діаскопії, йодної проби Бальцера, симптомів Нікольського, Мещерського, інструментальні дослідження);
- набуття практичних навичок для діагностики та диференційної діагностики при найпоширеніших захворюваннях шкіри, слизової оболонки рота та захворювань що передаються переважно статевим шляхом;
- набуття вмінь організації консультацій лікарів-фахівців для встановлення остаточного діагнозу;
- засвоєння сучасних методів терапії і профілактики шкірних та венеричних хвороб;
- набуття практичних навичок щодо забору для лабораторного дослідження необхідного біоматеріалу (луски, нігті, гній, серум, кров тощо) і вмінь їх правильної інтерпретації;
- набуття навичок і вмінь надання невідкладної допомоги при непритомності, шоку, алергічних реакціях; направлення хворих до спеціального лікувально-профілактичного закладу;
- набуття навичок застосування примочок, паст аерозолів, лосьйонів та ін.
- набуття навичок і вмінь оформлення медичної документації – амбулаторних карт хворого;
- формування морально-етичних та деонтологічних якостей при професійному спілкуванні з хворим.

2.3. Компетентності та програмні результати навчання

Загальні компетентності(ЗК)	
ЗК-1	Здатність до абстрактного мислення, аналізу та синтезу.
ЗК-2	Здатність вчитися і оволодівати сучасними знаннями.
ЗК-3	Здатність застосовувати знання у практичних ситуаціях
ЗК-4	Знання та розуміння предметної області та розуміння професійної діяльності
ЗК-5	Здатність до адаптації та дії в новій ситуації
ЗК-6	Здатність ухвалювати обґрунтовані рішення.
ЗК-7	Здатність працювати в команді.
ЗК-8	Навички міжособистісної взаємодії.
ЗК-11	Навички використання інформаційних і комунікаційних технологій.
ЗК-12	Визначеність і наполегливість щодо поставлених завдань і взятих обов'язків.
ЗК-13	Здатність діяти соціально, відповідально та свідомо.
ЗК-15	Здатність діяти на основі етичних міркувань (мотивів).
Фахові компетентності(ФК)	
ФК-1	Навички опитування та клінічного обстеження пацієнта.
ФК-2	Здатність до визначення необхідного переліку лабораторних та інструментальних досліджень та оцінки їх результатів.
ФК-3	Здатність до встановлення попереднього та клінічного діагнозу захворювання.
ФК-4	Здатність до визначення необхідного режиму праці та відпочинку при лікуванні захворювань
ФК-5	Здатність до визначення характеру харчування при лікуванні захворювань.
ФК-6	Здатність до визначення принципів та характеру лікування захворювань
ФК-7	Здатність до діагностування невідкладних станів
ФК-8	Здатність до визначення тактики надання екстреної медичної допомоги.
ФК-9	Навички надання екстреної медичної допомоги
ФК-11	Навички виконання медичних маніпуляцій.
ФК-15	Здатність до визначення тактики ведення осіб, що підлягають диспансерному нагляду.
ФК-16	Здатність до проведення експертизи працездатності.
ФК-17	Здатність до ведення медичної документації.
ФК-22	Здатність інтерпретувати біохімічні, лабораторні, функціональні результати обстеження ,розуміючи взаємозв'язок між ними, як невід'ємної частини для встановлення остаточного клінічного діагнозу.

Програмні результати навчання(ПРН)	
ПРН-1	Збирати дані про скарги пацієнта, анамнез хвороби, анамнез життя.
ПРН-2	Оцінювати інформацію щодо діагнозу, застосовуючи стандартну процедуру на підставі результатів лабораторних та інструментальних досліджень (за списком 4).
ПРН-3	Виділяти провідний клінічний симптом або синдром (за списком 1). Встановлювати найбільш вірогідний або синдромний діагноз захворювання (за списком 2). Призначати лабораторне та/або інструментальне обстеження хворого (за списком 4). Здійснювати диференціальну діагностику захворювань (за списком 2). Встановлювати попередній клінічний діагноз (за списком 2).
ПРН-4	Визначати необхідний режим праці та відпочинку при лікуванні захворювання (за списком 2).
ПРН-5	Визначати необхідне лікувальне харчування при лікуванні захворювання (за списком 2).
ПРН-6	Визначати принципи та характер лікування (консервативне, оперативне) захворювання (за списком 2).
ПРН-7	Встановлювати діагноз (за списком 3).
ПРН-8	Визначати тактику надання екстреної медичної допомоги на підставі діагнозу невідкладного стану (за списком 3).
ПРН-9	Надавати екстрену медичну допомогу на підставі діагнозу невідкладного стану (за списком 3).
ПРН-14	Визначати джерело та/або місце знаходження потрібної інформації залежно від її типу; отримувати необхідну інформацію з визначеного джерела; обробляти та проаналізувати отриману інформацію.
ПРН-16	Готувати річний звіт про особисту виробничу діяльність; вести медичну документацію щодо пацієнта та контингенту населення державною мовою.
ПРН-24	Дотримуватися вимог етики, біоетики та деонтології у своїй фаховій діяльності.
ПРН-26	Виконувати медичні маніпуляції (за списком 5).

3. Програма навчальної дисципліни

Дерматологія та венерологія

Вступ до дерматології та венерології

Конкретні цілі

Пояснювати фізіологічно-морфологічні особливості шкіри та слизових оболонок у функціонуванні організму в нормі та при різних патологічних станах.

Трактувати поняття «висипка» та її роль при встановленні відповідного дерматологічного діагнозу.

Аналізувати етапи становлення дерматовенерології як окремої клінічної дисципліни та внесок окремих вчених.

Предмет і завдання дерматології та венерології. Методи досліджень

Дерматологія та венерологія - це клінічна медична дисципліна, яка вивчає об'єктивні та суб'єктивні особливості різноманітних клінічних виявів ураження шкіри та слизових оболонок організму людини у їхній єдності та взаємодії із зовнішнім середовищем.

Дерматологія та венерологія як одна з наукових основ клінічної медицини. Її значення та місце у підготовці лікаря. Дерматологічна патологія як медико-психологічна проблема. Деонтологія в дерматології

Методи досліджень: візуальне спостереження, клінічна оцінка висипки, лабораторні дослідження.

Характеристика функцій шкіри, їхні вікові та статеві особливості.

Функції клітин, тканин, органів, фізіологічних систем організму.

Паразитарні хвороби шкіри

Конкретні цілі

Визначати шляхи та імовірні умови інфікування дерматозоонозами.

Вирізняти класифікацію та загальні особливості паразитарних уражень.

Трактувати загальний перебіг та клініку корости.

Пояснювати клінічні різновиди перебігу педикульозу.

Узагальнювати клініку типових виявів демодекозу.

Трактувати характерні клінічні особливості фтиріазу та міазу.

Узагальнювати принципи терапії і профілактики паразитарних уражень.

Продемонструвати правильне оформлення документації та надсилання

екстреного повідомлення в СЕС.

Педикульоз

Головна вошивість (pediculosis capitis).

Одежні воші (pediculosis corporis).

Фтириаз (phthiriasis). Лікування.

Короста (scabies)

Клінічні форми корости та особливості сучасного перебігу.

Діагностичні критерії виявів ураження коростою. Методи лікування корости.

Демодекоз

Клінічний перебіг. Алгоритм клінічного діагнозу. Терапія.

Міаз шкіри (myiasis cutis).

Контагіозний молюск (molluscum contagiosum). Лікування.

Піодермії

Конкретні цілі

Визначити шляхи та імовірні умови інфікування біогенною флорою.

Узагальнити класифікацію та особливості піогенного ураження шкіри й слизових.

Пояснювати роль різних чинників, що сприяють їхньому розвитку.

Розуміти загальний перебіг та клініку піодермій.

Вирізняти особливості піогенного ураження слизових оболонок.

Класифікувати типові вияви стрептодермій.

Вирізняти характерні клінічні особливості стафілодермій.

Продемонструвати знання принципів терапії та профілактики піогенних уражень.

Основні вияви піогенного ураження гладенької шкіри

Етіологічні чинники розвитку піодермій людини.

Класифікація піогенних уражень шкіри людини.

Клінічні різновиди імпетиго:

- звичайна ектима;
- хронічна дифузна стрептодермія;
- шанкриформна піодермія;
- хронічна глибока виразково-вегетуюча піодермія.

Основні вияви піогенного ураження придатків шкіри

Фолікуліти. Фурункул. Карбункул. Гідраденіт.

Вугрова хвороба. Розацеа.

Принципи терапії піодермій.

Мікотичні ураження шкіри та слизових оболонок

Конкретні цілі

Тракувати шляхи та імовірні умови інфікування мікозами.
Узагальнити класифікацію та особливості мікотичного ураження.
Пояснювати загальний перебіг та клініку епідермомікозів.
Зробити попередню оцінку клінічних різновидів їхнього перебігу.
Узагальнити особливості мікотичного ураження слизових оболонок.
Продемонструвати знання клініки типових виявів кандидозу.
Вміти дезінфікувати взуття при мікозах стоп.
Узагальнити диференційну діагностику цих дерматозів.
Вирізняти принципи терапії та профілактики мікотичних уражень.

Кератомікози, епідермомікози та кандидомікози

Етіологічні чинники розвитку мікозів у людини.
Класифікація мікотичних уражень. Різнокольоровий лишай.
Основні вияви мікотичного ураження гладенької шкіри.
Мікоз стоп (сквамозна, інтертригінозна та дисгідротична форма).
Вияви мікотичного ураження нігтів.
Діагностика виявів мікотичного ураження: мікроскопічна, проба Бальзера, люмінесцентна діагностика під лампою Вуда. Методика дезінфекції взуття.

Заїда кандидозна. Кандидозний хейліт. Кандидоз складок.

Трихомікози

Основні вияви мікотичного ураження волосистої частини голови.
Мікроспорія. Трихофітія. Фавус (парша). Люмінесцентна діагностика під лампою Вуда.
Загальні принципи терапії. Профілактичні заходи.

Дерматити. Екзема.Токсикодермії

Конкретні цілі

Тракувати класифікацію дерматитів та екземи.
Тракувати сучасні поняття про етіопатогенез цих дерматозів.
Вирізняти шляхи та імовірні умови сенсibilізації організму.
Пояснювати загальний клінічний перебіг дерматитів та екземи.
Вирізняти фактори, що впливають на перебіг цих дерматозів.
Робити висновки стосовно чинників, що викликають токсикодермію.
Пояснювати клініку типового перебігу алергічного дерматиту.
Узагальнювати характерні особливості клінічного перебігу істинної екземи.

Визначати особливості клініки мікробної екземи.
Зробити попередню оцінку диференційної діагностики цих алергодерматозів.

Дерматити

Етіопатогенез контактного дерматиту. Особливості клінічних виявів.
Моно- та полісенсibiliзація. Токсикодермія. Порівняльна характеристика простого та алергійного дерматитів.

Екзема

Екзема (eczema) та її різновиди: істинна, або ідіопатична екзема, мікробна екзема: паратравматична, варикозна, мікотична, дисгідротична; себорейна екзема, нумулярна екзема. Стадії розвитку екзематозного процесу. Диференційний діагноз. Дерматологічні тести, що допомагають визначити алергени. Принципи терапії. Експургаторний метод триденного лікувального голодування. Прогноз та профілактика рецидивів.

Атопічний дерматит

Конкретні цілі

Тракувати сучасні уявлення стосовно уявлення етіопатогенезу атопічного дерматиту.

Визначати чинники, що сприяють розвитку цього захворювання.

Визначати вікові особливості перебігу та класифікацію атопічного дерматиту.

Вирізняти головні й додаткові критерії клінічних проявів атопічного дерматиту.

Розумітися на диференційній діагностиці атопічного дерматиту.

Орієнтуватися в загальних принципах лікування.

Визначити принципи диспансеризації хворих на атопічний дерматит.

Псоріаз. Червоний плоский лишай

Конкретні цілі

Тракувати сучасні уявлення про етіопатогенез псоріазу та червоного плоского лишая.

Визначати чинники, що сприяють розвиткові цих захворювань.

Уявляти класифікацію цих дерматозів.

Визначати типові клінічні вияви.

Розумітися на диференційній діагностиці цих дерматозів.

Уміти визначити біодозу УФО за Горбачовим.

Орієнтуватися в загальних принципах лікування.

Визначити принципи диспансеризації цих дерматозів.

Псоріаз

Клінічні вияви. Еволюція висипки. Клінічні форми.

Стадії клінічного перебігу. Диференційний діагноз. Алгоритм лікування.

Лікарсько-трудова експертиза.

Червоний плоский лишай

Особливості ураження шкіри та слизових оболонок.

Характер свербіжжю.

Принципи лікування та профілактики.

Вірусні та бульозні захворювання шкіри

Конкретні цілі

Трактувати сучасні поняття про етіологію та патогенез вірусних дерматозів.

Проілюструвати прикладами загальні особливості вірусної інфекції.

Пояснювати шляхи та імовірні умови інфікування герпесом.

Вирізняти загальний клінічний перебіг простого та оперізувального герпесу.

Аналізувати клінічні різновиди перебігу оперізувального герпесу.

Вирізняти особливості постгерпетичної невралгії.

Трактувати сучасні поняття про етіопатогенез пухирчатки.

Вирізняти клініку типових виявів вульгарної пухирчатки.

Визначати характерні клінічні особливості герпетиформного дерматиту.

Трактувати діагностику та диференційну діагностику цих дерматозів.

Узагальнювати особливості методів терапії пухирчатки.

Простий герпес шкіри (herpes simplex)

Шляхи передачі. Патогенез. Клініка. Атипові форми. Терапія.

Оперізувальний герпес (herpes zoster)

Етіопатогенез. Клінічні різновиди оперізуючого герпесу.

Постгерпетична невралгія та її особливості. Лікування. Профілактика.

Пухирчатка звичайна (pemphigus vulgaris)

Етіологія та патогенез. Клінічні вияви та їхні особливості.

Принципи місцевої та загальної терапії. Підтримуюча доза та її емпіричне визначення. Профілактика та прогноз.

Герпетиформний дерматоз Дюринга

Етіологія і патогенез. Клінічні вияви та перебіг. Особливості діагностики та лікування.

Написання навчальної історії хвороби дерматологічного пацієнта

Конкретні цілі

Продемонструвати розуміння схеми написання учбової історії хвороби.

Продемонструвати вміння оперативно та деонтологічно зважено зібрати анамнез життя та хвороби у конкретного хворого.

Вирізняти особливості висипань на шкірі та видимих слизових оболонках.

Продемонструвати вміння описати особливості наявних висипок, їхню локалізацію, характер, кількість та взаєморозташування.

Провести загальнотерапевтичне обстеження пацієнта з приділенням належної уваги на наявну в нього супутню соматичну патологію.

Проаналізувати наявні результати лабораторних досліджень крові, сечі, калу та визначити їхню достатність або недостатність як для встановлення дерматологічного діагнозу, так і для подальшого лікування.

Встановити та обґрунтувати попередній дерматологічний діагноз.

Провести диференціювання з іншими дерматозами, що мають схожі клінічні та лабораторні вияви.

Встановити остаточний дерматологічний дагноз та супутні діагнози в разі комбінованої патології у хворого.

Призначити патогенетично та симптоматично обґрунтовану загальну та місцеву медикаментозну терапію.

Узагальнити обґрунтування прогнозу подальшого перебігу дерматологічної патології у конкретного хворого щодо одужання, працездатності й життя.

Запропонувати хворому низку профілактичних заходів для зменшення вірогідності рецидивування висипань та запобігання поширенню по тілу.

Розгляд схеми написання історії хвороби

З'ясування з викладачем у навчальній кімнаті основних положень схеми написання історії хвороби дерматологічного пацієнта.

Отримання від викладача в палаті конкретного хворого для подальшого його (її) ведення та курації. Збір анамнезу й обстеження хворого. Вивчення та аналіз наявних даних лабораторного обстеження. З'ясування у викладача неясних (незрозумілих) особливостей висипки у хворого, а також отримання рекомендацій щодо доцільності проведення диференційної діагностики.

Розгляд диференційної діагностики

Зачитування у навчальній кімнаті особливостей анамнезу та локального статусу ураженої шкіри хворого й відповідно корекція викладача почутого.

Повторна бесіда з хворим у палаті та уточнення в разі потреби певних моментів його (її) анамнезу та історії хвороби.

Повторне обстеження шкіри хворого для з'ясування динаміки зміни висипки за час (приблизно тиждень) від попереднього обстеження та написання першого щоденника курації.

Зачитування в навчальній кімнаті написаного диференційного діагнозу та його корекція викладачем.

Захист навчальної історії хвороби.

Написання другого щоденника курації після відвідування хворого в палаті та остаточне завершення навчальної історії хвороби.

Перевірка написаної навчальної історії хвороби викладачем та надання студентом-автором обґрунтованих відповідей на зауваження та запитання стосовно змісту.

Сучасна епідеміологія та класифікація інфекційних хвороб, що передаються переважно статевим шляхом.

Первинний сифіліс

Конкретні цілі

Узагальнити класифікацію хвороб, що передаються переважно саме статевим шляхом.

Орієнтуватися в історії виникнення та подальшого розвитку сифілісу в Європі.

Аналізувати особливості епідеміології цих хвороб.

Визначати сучасні особливості психологічного реагування та поведінки людей, що мають сексуально зумовлену інфекційну патологію.

Узагальнити інформацію стосовно шляхів та імовірних умов інфікування венеричними хворобами.

Тракувати інкубаційний період та фактори, що впливають на його перебіг та особливості.

Вирізняти клінічні вияви типового твердого шанкру та його атипових різновидів.

Вирізняти загальні особливості регіонарного склераденіту.

Розрізняти диференційну діагностику первинного періоду сифілісу.

Продемонструвати особливості заповнення медичної документації на хворих, що мають венеричну патологію.

Характеристика інфекційних хвороб, що передаються переважно статевим шляхом

Класифікація ВООЗ хвороб, що передаються статевим шляхом

Нозологія	Збудник
1. Сифіліс	<i>Treponema pallidum</i>

2. Гонококова інфекція	Neisseria gonorrhoeae
3. Шанкроїд	Haemophilus Ducrey
4. Лімфогранульома венерична	Chlamydia trachomatis
5. Пахова гранульома	Callimmatobacterium granulomatis
<i>3,4,5 трапляються переважно у тропічних країнах</i>	
Інші інфекції, що передаються статевим шляхом	
<i>А. З переважним ураженням статевих органів</i>	
1. Урогенітальний хламідіоз	Chlamydia trachomatis
2. Урогенітальний трихомоніаз	Trichomonas vaginalis
3. Урогенітальний мікоплазмоз	Mycoplasma hominis
4. Кандидозні вульвовагініти і баланопостити	Candida albicans
5. Генітальний герпес	Herpes simplex virus
6. Гострокінцеві бородавки	Papillomavirus hominis
7. Генітальний контагіозний молюск	Molluscovirus hominis
8. Бактерійний вагіноз	Gardnerella vaginalis
9. Урогенітальний шигельоз гомосексуалістів	Shigella species
10. Фтиріаз (лобковий педикульоз)	Phthyrus pubis
11. Короста	Sarcoptes scabiei
<i>Б. З переважним ураженням інших органів</i>	
1. Інфекція, зумовлена вірусом імунодефіциту людини	Human immunodeficiency virus
2. Гепатит В	Hepatitis B virus
3. Цитомегаловірусна інфекція	Cytomegalovirus hominis
4. Амебіаз (переважно гомосексуалістів)	Entamoeba histolytica
5. Лямбліоз	Giardia (lamblia) intestinalis

Шляхи та умови інфікування. Джерела зараження. Імунітет.

Особливості суспільного сприйняття цих хвороб та стривоженості захворілих осіб. Юридичні та етичні аспекти венеричної патології.

Загальний перебіг сифілітичної інфекції

Сучасне розуміння етіопатогенезу сифілісу. Морфологічні особливості блідої спірохети та її ідентифікації в темному полі.

Умови інфікування. Імунітет. Реінфекція. Суперінфекція. Значення та

клінічна оцінка серологічних реакцій. Загальний перебіг сифілітичної інфекції в організмі людини.

Первинний період сифілісу

Інкубаційний період. Клінічні ознаки класичного (ерозивного чи виразкового) твердого шанкру. Атипові форми шанкрів: шанкр-панарицій, шанкр-амигдаліт, індуративний набряк. Діагностичний алгоритм первинного періоду сифілісу. Особиста профілактика.

Вторинний період сифілісу та його клінічні вияви

Конкретні цілі

Тракувати особливості епідеміології вторинного періоду клінічного перебігу сифілітичної інфекції.

Тракувати особливості психологічного реагування та поведінки людей, що мають сексуально зумовлену інфекційну патологію.

Вирізняти шляхи та імовірні умови інфікування від осіб з активними виявами вторинного періоду сифілісу.

Визначати характерні клінічні особливості розеольозної висипки.

Визначати загальні особливості типових клінічних виявів.

Узагальнювати клініку типових виявів папульозного сифілісу.

Тракувати диференційну діагностику виявів вторинного періоду сифілісу.

Вирізняти особливості заповнення медичної документації на таких хворих.

Вторинний період сифілісу

Загальна характеристика вторинного періоду сифілісу. Особливості вторинного періоду сифілісу. Вияви вторинного сифілісу на шкірі: розеоли, папули, пустули. Сифілітична алопеція. Пігментні сифіліди. Ураження внутрішніх органів та слизових оболонок. Серологічні реакції.

Третинний сифіліс

Конкретні цілі

Розрізняти особливості епідеміології третинного періоду розвитку сифілітичної інфекції.

Тракувати особливості психологічного реагування та поведінки людей, що мають цю патологію. І особливо – вагітних.

Вирізняти шляхи та імовірні умови інфікування від осіб з активними виявами третинного періоду сифілісу.

Визначати характерні клінічні особливості розеоли Фурньє.

Тракувати загальні особливості клінічних виявів.

Пояснювати клініку типових виявів гумозного сифілісу.

Трактувати клініку типових виявів горбикового сифілісу.

Трактувати вияви характерних клінічних особливостей вісцеральних уражень.

Визначати наявні клінічні вияви в процесі диференційної діагностики третинного періоду сифілісу.

Орієнтуватися в диференційній діагностиці виявів третинного періоду сифілісу.

Узагальнити особливості клінічних виявів у вагітних.

Розрізняти характерні клінічні особливості вродженого сифілісу в немовлят і дітей грудного віку.

Трактувати вияви раннього та пізнього вродженого сифілісу.

Проілюструвати хворому раціональну тактику поведінки в процесі подальшого його лікування та диспансерного спостереження.

Третинний період сифілісу

Загальна характеристика третинного періоду сифілісу. Вияви третинного сифілісу на шкірі. Ураження слизових оболонок. Ураження внутрішніх органів:

- мозку - менінгіт, гідроцефалія, сухоти, табес;
- печінка - сифілітичний гепатит;
- шлунок - хронічний гастрит, ізольована гума;
- легені - хронічна інтерстиціальна пневмонія;
- нирки - ліпоїдний нефроз, гломерулонефрит;
- серце - мезоартит, міокардит, аневризма аорти;
- ураження кісток і суглобів.

Пробна терапія та її особливості.

Вроджений сифіліс

Трансплацентарний шлях передачі. Залежність завершення вагітності від давності сифілітичної інфекції у матері. Особливості вродженого сифілісу. Клінічні вияви сифілітичної інфекції у немовлят і дітей грудного віку. Вияви патології в дитячому віці. Тріада Гетчинсона та ймовірні ознаки пізнього вродженого сифілісу, дистрофічні стигми. Діагностичні критерії встановлення діагнозу. Юридичні аспекти. Профілактичне лікування.

Гонорея та не гонорейні уретрити

Конкретні цілі

Розрізняти основні морфологічні риси гонококів, хламідій, трихомонад та інших збудників урогенітальної патології.

Вирізняти принципи їхньої клініко-лабораторної діагностики.

Трактувати клінічну класифікацію уретропростатитів.

Пояснювати особливості різноманітної клінічної симптоматики цих

урогенітальних уражень.

Визначати особливості психологічного реагування та поведінки людей, що мають цю патологію.

Тракувати відповідну психокорекційну роботу з урахуванням психологічного та соціального статусу пацієнта.

Деонтологічно виважено та цілеспрямовано збирати як загальний, так і, особливо, статевий анамнез у хворих.

Тактовно залучати до обстеження та лікування статевих партнерів.

Тракувати результати клінічного обстеження та анамнезу.

Визначати як імовірні умови інфікування, так і шляхи профілактики випадкового зараження.

Вирізняти характерні клінічні ускладнення, шляхи їхнього виникнення, розвитку, запобігання.

Тракувати загальні особливості клінічних виявів уретропростатитів венеричного генезу.

Аналізувати можливі варіанти побудови комбінованої терапії хворих з урахуванням лабораторних даних, давності, локалізації.

Гонорея

Класифікація гонококової інфекції. Варіанти клінічного перебігу. Хронічний гонококовий уретрит. Двосклянка проба. Ускладнення гонококової інфекції: баланопостит, фімоз, парафімоз, епідидиміт, орхіт, простатит, везикуліт, ендодерміцит, вульвіт і кольпіт, бартолініт, сальпінгіт. Масаж передміхурової залози. Бактеріальний вагіноз. Сучасні особливості гонококової інфекції. Методика забору виділень із сечостатевих органів для досліджень. Принципи лікування гонококової інфекції. Критерії вилікування від гонококової інфекції.

Негонорейні ураження

Урогенітальний хламідіоз. Урогенітальний трихомоніаз. Змішані трихомонадно-гонококові інфекції. Урогенітальний мікоплазмоз. Принципи діагностики, терапії та профілактики.

Дерматологічні аспекти ВІЛ-інфекції

Конкретні цілі

Продемонструвати орієнтування в сучасних поглядах на етіологію й патогенез ВІЛ-інфекції та СНІДу.

Тракувати питання епідеміології ВІЛ-інфекції та СНІДу як у світі, так і в Україні.

Визначати чинники, що зумовлюють розвиток та поширення цієї інфекції серед різних верств населення.

Тракувати клінічну класифікацію й загальний перебіг ВІЛ-інфекції та

СНІДу.

Визначати принципи клініко-лабораторної діагностики ВІЛ-СНІДу.

Орієнтуватися в дерматологічних виявах СНІДу (інфекційні дерматози; неопластичні дерматози; звичайні дерматози, які при СНІДі мають злоякісний або генералізований перебіг).

Вміти аналізувати результати лабораторних тестів на ВІЛ.

Пояснювати особливості різноманітної клінічної симптоматики соматичних уражень.

Тракувати принципи терапії і профілактики ВІЛ-інфекції та СНІДу.

Проводити відповідну психокорекційну роботу з урахуванням психологічного та соціального статусу ВІЛ-інфікованих осіб.

Вміти деонтологічно виважено та цілеспрямовано збирати як загальний, так і, особливо, статевий анамнез.

Продемонструвати вміння тактовно залучати до обстеження статевих партнерів.

ВІЛ-інфекція

Історія виникнення та поширення цієї інфекційної патології. Вірус імунodefіциту людини та його особливості. Епідеміологічні особливості.

Епідеміологічна ситуація в Україні.

Соціальні, етичні, юридичні та економічні аспекти пандемії ВІЛ-СНІДу в світі й в Україні. UNAIDS.

Дерматологічні показання для обстеження хворих на ВІЛ-СНІД. Клінічні форми ВІЛ-інфекції.

СНІД

Клінічна класифікація виявів ВІЛ-СНІДу.

Загальний клінічний перебіг ВІЛ-інфекції та СНІДу. Характеристика найчастіших уражень шкіри при СНІДі: волосиста лейкоплакія, саркома Капоші, простий герпес, оперізувальний герпес, контагіозний моллюск, вітряна віспа, гострокінцеві кандиломи, грибкові хвороби (мікози), кандидоз, себорейний дерматит, телеангіектазії.

Методи лабораторної діагностики.

Принципи лікування.

Протиепідемічні заходи.

Індивідуальна профілактика.

Громадська профілактика.

4. Перелік обов'язкових практичних навичок

1. Здійснювати загальне обстеження хворого (огляд, оцінка змін шкіри, визначення проліферативних, ексудативних, порожнинних і безпорожнинних, природжених і набутих первинних та вторинних морфологічних елементів, мономорфності та поліморфності висипки, пальпація, перкусія, поскрібування, визначення дерматографізму, здійснення діаскопії, йодної проби Бальцера, симптомів Нікольського, Мещерського, інструментальні дослідження).
2. Визначення передчасного діагнозу на основі анамнезу, результатів обстеження хворого, аналізу одержаних лабораторних та інструментальних досліджень.
3. Організація консультацій лікарів-фахівців для встановлення остаточного діагнозу.
4. Оволодіння сучасними методами терапії і профілактики шкірних та венеричних хвороб.
5. Забрати для лабораторного дослідження необхідний матеріал (луски, нігті, гній, серум, кров тощо), дати правильну оцінку наслідкам обстеження на основі результатів об'єктивного огляду та спеціальних досліджень.
6. Справляти невідкладну допомогу при непритомності, шоку, алергічних реакціях; направлення хворих до спеціального лікувально-профілактичного закладу.
7. Методика застосування примочок, паст аерозолів, лосьйонів та ін.
8. Складання амбулаторної карти хворого.
9. Складання плану лікування хворого на сифіліс.

Знання і вміння,

без володіння якими неможливе складання диференційного заліку і які узгоджені з кваліфікаційною характеристикою спеціаліста.

1. Огляд шкірного покриву та слизової оболонки.
2. Діаскопія, пальпація, поскрібування.
3. Відтворення та оцінка дермографізму.
4. Відтворення проби Бальцера.
5. Визначення симптому Нікольського.
6. Визначення псоріатичних феноменів.
7. Забір патологічного матеріалу для діагностики мікозів.
8. Люмінісцентна діагностика грибкових захворювань.
9. Дослідження на акантолітичні клітини.
10. Пункція лімфатичних вузлів.
11. Взяття матеріалу для дослідження блідої трепонеми.
12. Взяття матеріалу для дослідження гонококів и трихомонад.

13. Методика застосування пов'язок, примочок, дерматологічних компресів, паст, збовтуваних мікстур, пластирів, аерозолів, лаків.
14. Проведення проби Ядассона.
15. Відтворення симптому Бень'є-Мещерського.
16. Взяття крові з вени.
17. Оформлення амбулаторних карт. Заповнення стаціонарної історії хвороби.
18. Вивчення епідеміологічного анамнезу та анамнезу захворювання.
19. Оцінка 2-склянкової проби при гонорей та інших уретритах.

5. Структура навчальної дисципліни «Дерматологія та венерологія»

Назви модулів і тем	Кількість годин					
	Денна форма					
	ус ьо го	У тому числі				
лек ції		прак тичн і	ла б	ін д	С. Р.	
1	2	3	4	5	6	7
Модуль 1. Дерматологія та венерологія						
Змістовий модуль 1. Дерматологія.						
Тема 1. Елементи шкірної висипки та методика огляду й обстеження пацієнтів зі шкірною патологією. Паразитарні захворювання шкіри.	8		4			4
Тема 2. Піодермії: основні клінічні прояви.	8		4			4
Тема 3. Кератомікози, епідермомікози. Клінічні вияви, лабораторна діагностика, терапія та профілактика.	8		4			4
Лекція 1. Вступ до дерматовенерології. Історія дерматовенерології. Українська дерматологічна школа. Особливості психологічного реагування хворих на дерматози. Деонтологічні аспекти роботи лікаря. Принципи лікування хвороб шкіри. Дерматозоонози. Піодермії. Мікотичні ураження шкіри та слизових оболонок	2	2				

Лекція 2. Алергодерматози. Вірусні та бульозні дерматози.	6	2				4
--	---	---	--	--	--	---

1	2	3	4	5	6	7
Тема 4. Трихомікози: мікроспорія, трихофітія, парша. Клінічні вияви, лабораторна діагностика, терапія та профілактика.	7		4			3
Тема 5. Дерматити, токсикодермії, екзема. Клініка, діагностика, лікування.	7		4			3
Тема 6. Псоріаз. Червоний плоский лишай. Діагностика, клініка, лікування	8		4			4
Тема 7. Вірусні дерматози. Бульозні дерматози Клініка, діагностика, лікування. Практичні навички з написання навчальної історії хвороби дерматологічного пацієнта. Курація – 1.	4		4			
Разом за змістовим модулем 1.	58	4	28			26
Змістовий модуль 2. Венерологія						
Лекція 3. Венеричні хвороби: класифікація ВООЗ. Гонорея та інші інфекції, що передаються статевим шляхом.	8	2				6
Лекція 4. Сифіліс. Первинний, вторинний, третинний. Методи лікування	2	2				
Тема 8. Сифіліс: імунітет, реінфекція, суперінфекція, серодіагностика. Клініко-серологічні особливості первинного періоду сифілісу. Вторинний період сифілісу. Третинний сифіліс	8		4			4
Лекція 5. СНІД	6	2				4
Тема 9. Природжений сифіліс. Діагностика, клініка та принципи терапії	7		4			3
Тема 10. Особливості ураження сечостатевого каналу гонококами. Принципи терапії та профілактики. Курація-2. Захист студентами навчальної історії хвороби дерматологічного пацієнта	7		2			5
Диференційний залік.	4		2		2	
Разом за дисципліною.	90	10	40			50

5.ТЕМАТИЧНИЙ ПЛАН ЛЕКЦІЙ

№	Тема	Кількість годин
<i>1</i>	<i>2</i>	<i>3</i>
1	Вступ до дерматології та венерології. Історія дерматовенерології. Українська дерматологічна школа. Особливості психологічного реагування хворих на дерматози. Деонтологічні аспекти роботи лікаря. Принципи лікування хвороб шкіри. Дерматозоонози. Піодермії. Мікотичні ураження шкіри та слизових оболонок.	2
2	Алергодерматози. Вірусні та бульозні дерматози.	2
3	Венеричні хвороби: класифікація ВООЗ. Гонорея та інші інфекції, що передаються статевим шляхом.	2
4	Сифіліс.	2
5	СНІД	2
	Разом	10

6.ТЕМАТИЧНИЙ ПЛАН ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТЬ

№	Тема	Кількість годин
<i>1</i>	<i>2</i>	<i>3</i>
1	Елементи шкірної висипки та методика огляду й обстеження пацієнтів зі шкірною патологією. Паразитарні захворювання шкіри.	4
2	Піодермії: основні клінічні прояви.	4
3	Кератомікози, епідермомікози. Клінічні вияви, лабораторна діагностика, терапія та профілактика.	4
4	Трихомікози: мікроспорія, трихофітія, парша. Клінічні вияви, лабораторна діагностика, терапія та профілактика.	4
5	Дерматити, токсикодермії, екзема. Клініка, діагностика, лікування. Атопічний дерматит. Клініка та лікування.	4
6	Псоріаз. Червоний плоский лишай. Діагностика, клініка, лікування.	4
7	Вірусні дерматози. Бульозні дерматози. Клініка, діагностика, лікування. Практичні навички з написання навчальної історії	4

	хвороби дерматологічного пацієнта. Курація – 1.	
8	Сифіліс: імунітет, реінфекція, суперінфекція, серодіагностика. Клініко-серологічні особливості первинного періоду сифілісу. Вторинний період сифілісу. Третинний сифіліс	4
9	Природжений сифіліс. Діагностика, клініка та принципи терапії.	4
10	Особливості ураження сечостатевого каналу гонококами. Принципи терапії та профілактики. Курація-2. Захист студентами навчальної історії хвороби дерматологічного пацієнта.	2
11	Диференційний залік	2
	Разом	40

7.ВИДИ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ ТА ЇЇ КОНТРОЛЬ

№	Тема	Кількість годин	Вид контролю
1	Анатомія, гістологія та фізіологія шкіри людини.	4	диференційний залік
2	Туберкульоз шкіри.	4	диференційний залік
3	Лепра. Лейшманіоз.	4	диференційний залік
4	М'який шанкр.	4	диференційний залік
5	Трепонематози.	4	диференційний залік
6	Колагенози: склеродермія, червоний вовчак, дерматоміозит.	4	диференційний залік
7	Генодерматози: бульозні генодерматози, іхтіози.	4	диференційний залік
8	Себорея. Алопеція.	4	диференційний залік
9	Нейродерматози.	4	диференційний залік
10	Практичні навички з написання навчальної історії хвороби дерматологічного пацієнта. Курація-2.	4	диференційний залік
11	Особливості ураження сечостатевого каналу трихомонадами, кандидати, хламідіями. Принципи терапії та профілактики.	5	диференційний залік
12	ВІЛ-СНІД в Україні. Основні варіанти їхнього клінічного перебігу. Дерматологічні аспекти цієї проблеми. Базові організаційно правові засади боротьби з її подальшим поширенням. Принципи терапії та профілактики.	5	диференційний залік
	Разом		50

МЕТОДИ ТА ФОРМИ КОНТРОЛЮ

При оцінюванні студентів приділяється перевага стандартизованим методам контролю:

- тестування (усне, письмове, комп'ютерне);
- структуровані письмові роботи;
- структурований контроль практичних навичок;
- усне опитування;
- усна співбесіда.

Методи навчання

Практичний, наочний, словесний, робота з книгою, відео-метод, робота в групах, дискусії, розв'язування ситуаційних завдань, курація пацієнтів, розбір клінічних випадків, кейсів, застосування методів моделювання клінічних ситуацій, проблемно-орієнтоване навчання.

Попередній (вхідний) контроль:

слугує засобом виявлення наявного рівня знань студентів для використання їх викладачем на практичному занятті як орієнтування у складності матеріалу. Проводиться з метою оцінки міцності знань та з метою визначення ступеня сприйняття нового навчального матеріалу.

Поточний контроль:

здійснюється на кожному практичному занятті відповідно конкретним цілям з кожної теми. Надається перевага стандартизованим методам контролю: тестуванню, структурованим письмовим роботам, структурованому за процедурою контролю практичних навичок в умовах, що наближені до реальних.

Рубіжний (тематичний) контроль

засвоєння розділу відбувається по завершенню вивчення блоку відповідних тем шляхом тестування, усної співбесіди та виконання практичного завдання. Тематичний контроль є показником якості вивчення тем розділів дисципліни та пов'язаних із цим пізнавальних, методичних, психологічних і організаційних якостей студентів. Проводиться на спеціально відведеному підсумковому занятті.

Підсумковий контроль

здійснює контролюючу функцію, проводиться з метою оцінки результатів навчання на певному освітньо-кваліфікаційному рівні або на окремих його завершених етапах. Проводиться у формі диференційного заліку метою встановлення дійсного змісту знань студентів за обсягом, якістю та глибиною, а також вміннями застосувати їх у практичній діяльності. Під час підсумкового контролю враховуються результати здачі усіх видів навчальної роботи згідно із структурою робочої програми.

Оцінювання успішності по завершенню вивчення дисципліни

Оцінка з дисципліни визначається як сума кількості балів поточної успішності, що складає 60% загальної оцінки з дисципліни, та оцінки, отриманої на іспиті, що складає 40% загальної оцінки з дисципліни.

Максимальна кількість балів, яку студент може набрати при вивченні дисципліни становить 200 балів, в тому числі за поточну навчальну діяльність – 120 балів, за екзаменаційний підсумковий контроль (іспит) – 80 балів.

Бали з дисципліни конвертуються у традиційну чотирибальну шкалу за абсолютними критеріями:

Оцінка за 200-бальною шкалою	Оцінка за 4-бальною шкалою
180-200 балів	5 – відмінно
150-179 балів	4 – добре
120-149 балів	3 – задовільно
119 балів і менше	2 – незадовільно

Критерії оцінювання поточної успішності

Під час оцінювання засвоєння кожної теми за поточну діяльність студенту виставляють оцінку за **4-ри** бальною (національною) шкалою. Враховуються при цьому всі види робіт, передбачені програмою дисципліни. Студент має отримати

оцінку з кожної теми для подальшої конвертації оцінок у бали за багатобальною (200-бальною) шкалою.

Критерії оцінки поточної навчальної діяльності.

Відмінно («5») – студент правильно відповів на 90-100% тестів (з бази даних «Крок-2»).

Правильно, чітко, логічно відповідає на всі стандартизовані питання поточної теми.

Тісно пов'язує теорію з практикою та демонструє правильне виконання практичних навичок. Вільно читає результати аналізів, володіє методами обстеження хворого. Проводить диференційну діагностику.

Вирішує ситуаційні задачі підвищеної складності, вміє узагальнити матеріал.

Добре («4») - студент правильно відповів на 70-89% тестів (з базиданих «Крок-2»). Правильно і по суті відповідає на всі стандартизовані питання поточної теми. Демонструє виконання (знання) практичних навичок. Правильно використовує теоретичні знання для вирішення практичних завдань, диференційну діагностику. Вміє вирішувати легкі та середньої складності ситуаційні задачі. Володіє необхідними практичними навиками та прийомами їх виконання в обсязі, що перевищує необхідний мінімум.

Задовільно («3») - студент правильно відповів на 50-69% тестів (з бази даних «Крок-2»). Неповно, за допомогою додаткових запитань, відповідає на всі стандартизовані питання поточної теми. Не може самостійно побудувати чітку, логічну відповідь. Під час відповіді та демонстрації практичних навичок робить помилки. Вирішує лише найлегші ситуаційні задачі. Володіє лише обов'язковим мінімумом методів дослідження.

Незадовільно («2») - студент правильно відповів на 50% тестів.

Не знає матеріалу поточної теми, не може побудувати логічну відповідь, не відповідає на додаткові запитання, не розуміє змісту матеріалу. Під час відповіді і демонстрації практичних навичок робить значні, грубі помилки.

Оцінювання самостійної роботи студентів по підготовці до аудиторних практичних занять здійснюється під час поточного контролю теми на відповідному аудиторному занятті.

Диференційний залік:

Диференційний залік здійснюється по завершенню вивчення дисципліни. До підсумкового контролю допускаються студенти, які виконали всі види робіт, передбачені навчальною програмою, та при вивченні дисципліни набрали кількість балів не меншу за мінімальну.

Форма проведення підсумкового контролю має включати контроль теоретичної і практичної підготовки.

Максимальна сума балів підсумкового контролю дорівнює 80.

Підсумковий модульний контроль вважається зарахованим, якщо студент набрав не менш **48 балів**.

Оцінювання дисципліни:

Оцінка з дерматології та венерології виставляється лише тим студентам, яким зараховані усі теми з дисципліни.

Кількість балів, яку студент набирає з дисципліни, визначається як середнє арифметичне кількості балів з модулів дисципліни і підсумкового контролю засвоєння модулів. Об'єктивність оцінювання навчальної діяльності студентів має перевірятися статистичними методами (коефіцієнт кореляції між поточною успішністю та результатами підсумкового контролю).

Конвертація кількості балів з невідкладної та екстреної медичної допомоги у оцінки за шкалою ECTS та 4-ри бальну (традиційну)

Кількість балів з дисципліни, яка нарахована студентам, конвертується у шкалу ECTS таким чином:

Оцінка ECTS	Статистичний показник
A	Найкращі 10 % студентів
B	Наступні 25 % студентів
C	Наступні 30 % студентів
D	Наступні 25 % студентів
E	Останні 10 % студентів

Відсоток студентів визначається на виборці студентів даного курсу в межах відповідної спеціальності.

Кількість балів з дисципліни, яка нарахована студентам, конвертується у 4-ри бальну шкалу таким чином:

Оцінка ECTS	Оцінка за 4-ри бальною шкалою
A	«5»
B, C	«4»
D, E	«3»
FX, F	«2»

Оцінка з дисципліни FX та F («2») виставляється студенту, якому не зараховано хоча б один змістовий модуль з дисципліни.

Оцінка FX («2») виставляється студентам, які набрали мінімальну кількість балів за поточну навчальну діяльність, але не склали підсумковий контроль. Вони мають право на повторне складання підсумкового контролю, не більше 2-ох разів, під час зимових канікул та впродовж двох (додаткових) тижнів після закінчення весняного семестру за графіком, затвердженим ректором.

Студенти, які одержали оцінку F по завершенні вивчення дисципліни (не виконали навчальну програму хоча б з одного змістового модуля, або не набрали за поточний навчальну діяльність мінімальну кількість балів) повинні пройти повторне навчання за індивідуальним навчальним планом.

Шкала оцінювання: національна та ECTS

Сума балів за всі види навчальної діяльності	Оцінка ECTS	Оцінка за національною шкалою	
		для екзамену, курсового проекту (роботи), практики	для заліку
180-200	A	відмінно	зараховано
160-179	B	добре	
150-159	C		
130-149	D		
120-129	E	задовільно	
50-119	FX	незадовільно з можливістю повторного складання	не зараховано з можливістю повторного складання
0-49	F	незадовільно з обов'язковим повторним вивченням дисципліни	не зараховано з обов'язковим повторним вивченням дисципліни

Розрахунок кількості балів проводиться на підставі отриманих студентом оцінок за 4-ри бальною (національною) шкалою під час вивчення дисципліни та оцінки за диференційний залік, шляхом обчислення середнього арифметичного (CA), округленого

$$x = \frac{CA \times 200}{5}$$

до двох знаків після коми. Отримана величина конвертується у бали за багатобальною шкалою таким чином:

Для зручності наведено таблицю перерахунку за 200-бальною шкалою.

Перерахунок середньої оцінки за поточну діяльність у багатобальну шкалу для дисциплін, що завершуються диференційним заліком

4-бальна шкала	200-бальна шкала
5	200
4.97	199
4.95	198
4.92	197
4.9	196
4.87	195
4.85	194
4.82	193
4.8	192
4.77	191
4.75	190
4.72	189
4.7	188
4.67	187
4.65	186
4.62	185
4.6	184
4.57	183
4.52	181
4.5	180
4.47	179

4-бальна шкала	200-бальна шкала
4.45	178
4.42	177
4.4	176
4.37	175
4.35	174
4.32	173
4.3	172
4.27	171
4.24	170
4.22	169
4.19	168
4.17	167
4.14	166
4.12	165
4.09	164
4.07	163
4.04	162
4.02	161
3.99	160
3.97	159
3.94	158

4-бальна шкала	200-бальна шкала
3.92	157
3.89	156
3.87	155
3.84	154
3.82	153
3.79	152
3.77	151
3.74	150
3.72	149
3.7	148
3.67	147
3.65	146
3.62	145
3.57	143
3.55	142
3.52	141
3.5	140
3.47	139
3.45	138
3.42	137
3.4	136

4-бальна шкала	200-бальна шкала
3.37	135
3.35	134
3.32	133
3.3	132
3.27	131
3.25	130
3.22	129
3.2	128
3.17	127
3.15	126
3.12	125
3.1	124
3.07	123
3.02	121
3	120
Менше 3	Недостатньо

МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КАФЕДРИ

Викладання навчальної дисципліни **на лекціях** забезпечується методичними розробками кожної лекції, текстами лекцій, наочними засобами навчання для кожної лекції (презентації, навчальні фільми), інформаційним ресурсом кафедри.

Викладання навчальної дисципліни **на практичних заняттях** забезпечується методичними розробками для практичних занять, наочними засобами навчання для кожного заняття (презентації, навчальні фільми), наборами діагностично-лікувальних інструментів, інформаційним ресурсом кафедр, тематикою самостійних і індивідуальних завдань для кожного завдання, алгоритмами виконання практичних навичок і структурованими алгоритмами контролю вмінь, тестовими завданнями типу «Крок-2» до кожного заняття.

Самостійна і індивідуальна робота при вивченні навчальної дисципліни забезпечується методичними розробками з самостійної роботи студентів, наочними засобами навчання (презентації, навчальні фільми), інформаційним ресурсом кафедр, тематикою самостійних і індивідуальних завдань для кожного завдання, алгоритмами виконання практичних вмінь, алгоритмами само- і взаємоконтролю знань і вмінь, тестовими завданнями типу «Крок-2» до кожного заняття.

Проведення **диференційного заліку** забезпечується методичними розробками лекцій і практичних занять, інформаційним ресурсом кафедр, тестовими завданнями типу «Крок-2» для допуску студентів до диференційованого заліку, стандартизованими контрольними питаннями, структурованими алгоритмами контролю практичних вмінь.

Перелік питань, що виносяться на диференційний залік

1. Анатомія і фізіологія шкіри.
2. Основні патологічні процеси в шкірі: позаклітинна дегенерація, акантоз, гіперкератоз, паракератоз тощо.
3. Методика обстеження шкірного хворого.

4. Семіотика шкірних хвороб. Первинні морфологічні елементи. Вторинні морфологічні елементи.
5. Роль екзогенних і соціальних факторів у виникненні й розвитку дерматозів.
6. Піодерміти. Визначення, поширеність. Етіологія і патогенез. Класифікація.
7. Глибокі фолікуліти. Ектима вульгарна. Принципи загальної і зовнішньої терапії.
8. Поверхневі піодерміти. Клініка, лікування і принципи профілактики.
9. Організація боротьби з піодермітами на виробництві й у побуті.
10. Принципи загальної і зовнішньої терапії піодермітів.
11. Короста. Етіологія. Клініка, ускладнення, поширеність, лікування.
12. Педикульоз. Епідеміологія, клініка, лікування, профілактика.
13. Мікози. Збудники. Шляхи зараження. Класифікація.
14. Кератомікози. Збудники. Сприятливі фактори. Клініка. Діагностика.
15. Мікози стоп. Клінічні форми.
16. Епідермофітія пахова. Лікування, профілактика.
17. Поверхнева трихофітія волоссяної частини голови, гладкої шкіри і нігтів. Хронічна трихофітія дорослих.
18. Глибока трихофітія. Фавус.
19. Мікроспорія волоссяної частини голови і гладкої шкіри. Клініка, поширення, лікування.
20. Туберкульоз шкіри: етіологія, патогенез, гістопатологія. Принципи загальної і зовнішньої терапії. Профілактика. Успіхи у боротьбі з туберкульозом шкіри в Україні.
21. Вульгарний вовчак, клінічні форми, розпізнавання, лікування.
22. Скрофулодерма. Клініка, лікування, профілактика.
23. Папуло-некротичний туберкульоз шкіри. Клініка, лікування, профілактика.
24. Бородавчатий, виразковий туберкульоз шкіри. Індуративна еритема. Клініка. Лікування. Профілактика.
25. Проказа. Етіологія, класифікація, клінічні різновиди. Значення лепромінових проб. Лікування, профілактика.
26. Дерматити. Визначення, класифікація. Клініка. Діагностика. Роль шкірних проб. Лікування і профілактика.
27. Екзема. Роль нервової системи в етіології і патогенезі екземи. Клінічні форми, розпізнавання, лікування, профілактика.
28. Професійні захворювання шкіри. Визначення, етіологія, клінічні форми. Діагностика. Значення алергічних проб. Диспансеризація і працевлаштування хворих, профілактика.
29. Нейродерміт. Класифікація. Принципи лікування загального і зовнішнього.
30. Кропивниця. Причинні фактори (екзо- й ендогенні). Клініка. Лікування. Профілактика.
31. Псоріаз. Клінічна характеристика. Діагностика. Принципи лікування.
32. Червоний плоский лишай. Клінічна характеристика. Діагностика. Лікування.
33. Червоний вовчак. Етіологія, клініка, терапія.
34. Рожевий лишай. Клінічна характеристика. Лікування.
35. Бородавки. Етіологія. Клініка. Лікування.
36. Простий пухирцевий та оперізуючий лишай. Клінічні форми. Лікування.
37. Пухирчатка. Клінічні різновиди. Діагностика. Лікування.
38. Герпетичний дерматит Дюрінга. Клініка, лікування.
39. Загальні принципи терапії шкірних захворювань.
40. Принципи зовнішньої терапії шкірних захворювань: примочки, присипки, збовтувані суміші, пасти, мазі, зігріваючі компреси; техніка застосування.
41. Пріоритет вітчизняних вчених у розвитку венерології.
42. Етіологія сифілісу. Біологія блідої спірохети. Значення експериментальних досліджень.
43. Експериментальний сифіліс. Заслуги і роль вітчизняних вчених (І. І. Мечніков, Д. К. Заболотний, П. С. Григор'єв).
44. Методи дослідження блідої спірохети. Умови і засоби зараження сифілісом. Диспансеризація хворих венеричними захворюваннями.
45. Імунітет і стан реактивності при сифілісі.
46. Загальний перебіг сифілісу.
47. Первинний сифіліс. Твердий шанкер. Атипові форми твердого шанкеру.
48. Ускладнення твердого шанкеру.
49. Клінічні особливості регіонарного лімфаденіту.
50. Вторинний період сифілісу. Тривалість. Особливості розеоли.
51. Загальна характеристика вторинного періоду сифілісу. Сифілітична розеола.
52. Папульозні сифіліди.
53. Пустульозні сифіліди.
54. Сифілітична лейкодерма й алопеція. Диференційний діагноз.
55. Причини виникнення третинного періоду сифілісу.
56. Горбиковий сифіліс. Диференційна діагностика.
57. Гумонозний сифіліс: різновиди, перебіг, ускладнення.
58. Класифікація природженого сифілісу.
59. Сифіліс плода. Перебіг. Розпізнавання.

60. Ранній природжений сифіліс.
61. Пізній природжений сифіліс.
62. Профілактика природженого сифілісу.
63. Серологічна діагностика сифілісу.
64. Принципи і методи лікування сифілісу. Препарати для лікування сифілісу.
65. Лікування сифілісу препаратами вісмуту. Ускладнення, профілактика.
66. Лікування сифілісу препаратами пеніциліну.
67. Етіологія гонореї. Біологія гонококів. Діагностика (методи провокації). Методи забарвлення.
68. Гострий гонорейний уретрит. Клініка, лікування.
69. Хронічний гонорейний уретрит. Клініка, лікування.
70. Ускладнення гонореї.
71. Лікування гонореї. Установлення вилікованості.
72. Негонорейні уретрити. Діагностика, лікування, профілактика.
73. Трихомонадий уретрит. Діагностика, лікування.
74. М'який шанкер (етіологія, клініка, лікування, профілактика).
75. Четверта венерична хвороба. Етіологія, клініка, лікування, профілактика.
76. Боротьба з алкоголізмом і наркоманією у профілактиці венеричних хвороб.
77. СНІД. Етіологія, клініка, діагностика, лікування, профілактика.
78. Суспільна й особиста профілактика венеричних захворювань.
79. Законодавство по боротьбі з венеричними захворюваннями і СНІДом.

11. Рекомендована література

Основна (базова):

1. Дерматологія. Венерологія: підруч. для студ. вищ. мед. навч. закл. III- IV рівнів акредитації / В.І. Степаненко, М.М. Шупенько, П.М. Недобой, С.Г. Свирид, В.Г. Коляденко [та ін.]; за ред. В.І. Степаненка ; Нац. мед. ун-т ім. О.О. Богомольця. - К.: КИМ, 2012. - 846 с. : табл., іл.

Додаткова:

1. Dermatology, Venereology. Textbook / [Stepanenko V.I, Shupenko M.M., Mikheiev O.G. et al.]; under edit. of V.I.Stepanenko. – Kyiv.: КИМ, 2013. – 560 p.
2. Дерматологія, венерологія. Учебник / [Степаненко В.І., Шупенько Н.М., Недобой П.Н. и др.]; Под ред. В.І.Степаненко. – К. : КИМ, 2012. – 904 с.
3. Шкірні та венеричні хвороби: підруч. для студ. вищ. мед. навч. закл. III-IV рівнів акредитації / Дудченко М.О., Коляденко В.Г., Бариляк І.Р., Скибан Г.В., Вітенко І.С. та ін.; за ред. М.О. Дудченка. - Вид. 2-е стер. - Вінниця : Нова кн., 2008. - 239 с. : іл. - Бібліогр.: с. 235-239.
4. Bologna Jean L. Dermatology / Bologna Jean L., Joseph L. Jorizzo, Julie V. Schaffer; 3rd ed. – Philadelphia: Elsevier Saunders, 2012. – 2776 p.
5. Habif Thomas P. Clinical Dermatology: A Color Guide to Diagnosis and Therapy. Sixth edition. St. Louis. – Missouri: Elsevier, 2016. – 1008 p.